

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky (Mt 28, 19)

Kázání v Pelhřimově a Strměchách 21. 4. 2014

Velikonoční pondělí, den po svátku Vzkříšení, to je výzva: Co dál? Tam na té hoře v Galilei, kam si Ježíš své učedníky povolal, zní slova naše textu. Je to poslání. Jedenáct mužů, kteří zbyli po Jidášově zradě, dostává životní úkol jako misionáři. Poslušně šli – a evangelium proniklo do celého světa.

Jak jsme na tom dnes? Evropa se odvrací, kostely se zavírají. Takže znovu platí: Jděte, jste misionáři! Jak vám to zní, sestry a bratři: Milí pelhřimovští misionářky a misionáři!? Tady v Růžové ulici – to je misijní stanice Pelhřimov. Ježíš nám říká: Jděte ke všem národům – a začněte tím českým.

V Evangelickém týdeníku jsem četl zprávu o farářském kurzu, podle které tam jeden profesor prohlásil: „Lidsky viděno, je nejpravděpodobnější zánik Českobratrské církve evangelické v důsledku vymírání členstva.“ A nedávno si jeden zkušený farář v Českém bratru posteskl, jak ve všech sborech, kde sloužil, bolestně prožíval: Nedaří se udržet ani děti ze skalních evangelických rodin.

Co vy na to? Profesori si za pár let umřou a vystrojíte jim pěkný evangelický pohřeb. Ale co bude s vámi, s vašimi dětmi, s vašimi vnoučaty? Kam půjdou?

Podle výsledků sčítání lidu má ten profesor nejspíš pravdu. Od roku 1991 do roku 2001 klesl počet těch, kteří se hlásí k ČCE, na polovinu, a v roce 2011 jsme měli z té poloviny zase jen polovinu.¹ A podobně jsou na tom i katolíci a husité. To je smutný obraz.

Ale pozor: Církev bratrská a jiné malé církve podle té statistiky rostou. Čím to je? Neměli bychom se od nich něčemu přiučit? A rostou i některé naše sbory. Nedávno nás sestra Zdražilová vzala na přednášku bratra faráře Mazura, seniora pražského seniorátu, ve Žďáru nad Sázavou. Ten nám soustavně a podrobně vyložil, jak jeho sbor funguje jako misijní stanice. Byly tam i sestry z toho sboru. Snad by se některé metody faráře Mazura daly použít i zde.

Položím otázku, na kterou by vlastně odpověď každého evangelíka měla být samozřejmá: Chceme, aby naše sbory rostly? – Víme přece, že posláním církve je sloužit světu, a jak jinak sloužit, než předávat to nejlepší, co jsme v životě dostali, tedy křesťanské pochopení toho, oč v životě jde, a křesťanský životní styl? Tak co je to za otázku?

Ale udělal jsem nedávno takovou zkušenost, v rozhovoru s bratrem, který je členem naší církve poměrně krátkou dobu, docela maličko let. (Nepovím, o který sbor šlo, Pelhřimov to nebyl.) Zmínil jsem se o misijním poslání církve, a on řekl: „Vy opravdu stojíte o nové členy? Já to nevidím. Jste fajn lidi, na úrovni, slušní, k sobě navzájem laskaví, je vám spolu dobře. Ale nějaká horlivá snaha získávat nové členy, to já nepozoruju.“

Ježíš řekl: „Žeň je velká, dělníků málo“ (Mt 9,37). Jak je tomu dnes v této zemi? Docent Vojtíšek, kazatel Církve bratrské, který zkoumá tzv. náboženskou scénu, říká: Ubývá

¹ Úbytek počtu účastníků bohoslužeb je pomalejší, ale bohužel stejně pravidelný.

tradičních, zvykových křesťanů, je ale u nás mnoho hledačů, zvláště mladých, kteří cítí, že život bez Boha je prázdný, nedává smysl. Církevní otec Augustin kdysi napsal: „Naše srdce je neklidné, dokud nespočine v Tobě. Na tom se nic nezměnilo. A setkáváme se s rodiči, kteří říkají: „My od vás potřebujeme pomoc, aby naše děti měly nějaký mravní základ, aby nerostly jako to dříví v lese!“

Stará pravda: Sbor, který se nesnaží získávat nové lidi, ztrácí i ty, které má. Protože neplní své poslání, zapomíná na Ježíšovu výzvu. (Když se na to podíváme psychologicky, dojdeme ke stejnému výsledku: Sbor, který neusiluje o růst, skomírá.)

Jestli jsme misijní stanice, tak kudy na to?

V jistém smyslu je to obtížnější než za Ježíšovy doby. Dnes každý „ví“, oč v křesťanství jde, a že je to dávno z módy, jako staré haraburdí. A zvláště dnes, po těch tzv. restitucích, narážíme na odpor. Jak pověděl jeden kazatel Církve bratrské: „Když dnes začnete rozhovor o náboženství, tak se ten rozhovor za pět minut stočí na restituce, a už u nich zůstane.“

Jak dnes vést misijní práci? Chce to systém, cílevědomost, promyšlené metody. Mnoho se najde v článkách seniora Mazura v jednotlivých číslech Českého bratra z roku 2011. Sestra Zadražilová doufá, že tento muž bude příštím seniorem ČCE, že nás povede k misii a k růstu. Také bych si to přál.

Soustavná misijní aktivita, v té nás musí vést především faráři, senioři a synod. Ale co my, řadoví evangelíci? Jeden moudrý muž (byl to římský biskup Pavel VI) už dávno řekl: „Jediné evangelium, které dnešní člověk čte, je život křesťanů.“ Ježíš říká: „Když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky ...“ (Mt 5, 15-16). Být světlem na svícnu – to je návod pro každého z nás. Postarej se, aby tvoje okolí vědělo, že jsi křesťan. To je ten svícen, aby to o tobě lidé věděli. Není třeba to vykřikovat. Na dveřích jednoho muže, který čerstvě uvěřil, jsem viděl nápis „Tady vládne Ježíš Kristus!“ No dobře, ale je mnoho nenápadných příležitostí, možná maličký křížek v klopě kabátu nebo příležitostná poznámka o nedělním shromáždění, umělecký obraz s biblickým výjevem u vás doma atd. To jako svícen stačí – a lidé už si vás „proklepnou“, přečtou si pozorně to evangelium vašeho života.

Pane, ty, který jsi slíbil, že neuhasiš ani čadící knot, pomoz nám, aby naše světlo zářilo čistě a mocně! Amen.